

Justitsministeriet

Civil- og Politiafdelingen

Kontor: Politikontoret
Sagsnr.: 2006-152-0565
Dok.: JEE40374

Endelig besvarelse af spørgsmål nr. S 3356 fra medlem af Folketinget Kim Christiansen (DF).

Spørgsmål:

”Vil ministeren oplyse, hvor mange sager om incest med efterfølgende domfældelse, der inden for de seneste 10 år er blevet genoptaget som følge af nye oplysninger i sagerne, vil ministeren tilkendegive, hvorvidt ministeren vil sikre, set i lyset af erfaringerne fra Norge, hvor flere sager er genoptaget på baggrund af nye oplysninger, at flere sager i fremtiden vil blive genoptaget, og vil ministeren sørge for, at der, såfremt antallet af incestsager i en given kommune pludselig eksploderer, som tilfældet var i Farsø i slutningen af 1990’erne, tilvejebringes uvildigt personale fra andre kommuner med henblik på vurdering af enkeltsager?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende, og hvortil jeg kan henholde mig:

”I begrundelsen for spørgsmålet henvises til udsendelsen ”Den hårdeste straf” sendt den 15. marts 2006 på DR. I udsendelsen var der ifølge spørgeren eksempler på bl.a. manipulation af børn fra kommunale sagsbehandlere og plejeforældres side, forinden børnene afgav forklaring hos politiet.

Jeg kan i den anledning oplyse følgende om genoptagne straffesager om sædelighedskriminalitet over for børn:

Reglerne om genoptagelse af straffesager på anmodning fra domfældte findes i retsplejelovens § 977. Ansøgningen om genoptagelse indgives til den Særlige Klageret, der anmoder anklagemyndigheden og herunder rigsadvokaturen om en udtalelse til brug for klagerettens behandling af sagen.

Jeg kan oplyse, at rigsadvokaturen siden 2002, hvor rigsadvokaturen overgik til elektronisk journalisering, har registreret i alt 23 sager om overtrædelse af straffelovens § 210, § 222, jf. § 224, samt blufærdighedskrænkelser efter straffelovens § 232 mod børn og unge under 18 år, hvor Den Særlige Klageret har indhentet en udtalelse fra rigsadvokaturen om en ansøgning om genoptagelse. Antallet af journaliserede ansøgninger om genoptagelse, der som nævnt ikke kun omfatter sager om incest, fordeles sig således:

2002: 1 sag, som ikke blev genoptaget

2003: 6 sager, hvoraf 1 sag blev genoptaget

2004: 6 sager, hvoraf 1 blev genoptaget

2005: 8 sager, hvoraf de 7, som er færdigbehandlet i Den Særlige Klageret, ikke blev genoptaget. Den sidste sag er den i tv-udsendelsen ”Den hårdeste dom” omtalte sag, hvor en mor, der blev dømt for medvirken til faderens seksuelle misbrug af tre børn, har ansøgt om genoptagelse af straffesagen. Denne sag er endnu ikke afgjort i Den Særlige Klageret

2006: 2 sager, hvoraf ingen endnu er afgjort i Den Særlige Klageret

Som det fremgår af denne opgørelse, har Den Særlige Klageret siden 2002 truffet bestemmelse om genoptagelse i to sager, mens tre sager endnu ikke er afgjort.

Det er ikke min opfattelse, at flere af de nævnte sager burde have været genoptaget. Rigsadvokaturen har således i de sager, hvor genoptagelse er afslået, udtalt sig imod, at ansøgningen blev imødekommet.

For så vidt angår de i spørgsmålet nævnte erfaringer i Norge henvises til Justitsministeriets besvarelse den 26. juli 2004 af spørgsmål S 1579 fra medlem af Folketinget Elisabeth Arnold (RV).

Som det fremgår heraf, har Justitsministeriet fra Den norske Genoptagelseskommission, fået oplyst, at genoptagelseskommissionen – i lighed med Den Særlige Klageret i Danmark – efter anmodning, og når visse betingelser er opfyldt, kan træffe afgørelse om genoptagelse af en straffesag. Det fremgår videre, at genoptagelseskommissionen, som er oprettet pr. 1. januar 2004, ikke blev nedsat med henblik på generelt og af egen drift at gennemgå tidligere sager for at vurdere, om nogen er dømt med urette.

Det fremgår ikke af den nævnte besvarelse, at flere sager om incest skulle være genoptaget i Norge, og jeg er ikke i besiddelse af nyere oplysninger herom.

Med hensyn til antallet af anmeldelser om incest i Farsø kommune i slutningen af 1990’erne har Politimesteren i Løgstør oplyst, at der i tidsrummet fra 1996 og frem til den 27. marts 2006 i alt er modtaget seks anmeldelser om overtrædelse af straffelovens § 210 (om samleje eller anden kønslig omgængelse med slægtninge i nedstigende linie) begået i Farsø kommune. Tallene fordeles sig således:

1996-1997: Ingen anmeldelser

1998: 1 anmeldelse. Der er tale om sagen omtalt i tv-udsendelsen ”Den hårdeste dom”, hvor en far blev dømt for seksuelt at have misbrugt sine tre børn, og hvor børnenes mor blev dømt for medvirken hertil, idet hun bl.a. var vidende om det seksuelle misbrug og i visse tilfælde overværede dette.

1999: 1 anmeldelse, der resulterede i en domfældelse både i by- og landsret.

2000: 1 anmeldelse. Der er tale om en sag, som også blev omtalt i tv-udsendelsen, hvor en far blev dømt for at have misbrugt sin søn seksuelt. Anmeldelsen omfattede også moderen, men for denne blev påtalte opgivet.

2001: 2 anmeldelser. Den ene sag resulterede i frifindelse af tiltalte i Vestre Landsret. I den anden sag blev tiltalte domfældt både i by- og landsret.

2002: 1 anmeldelse, som endte med domfældelse af gerningsmanden.

2003-2006: Ingen anmeldelser.

Oplysningerne giver efter min opfattelse ikke noget belæg for en antagelse om, at antallet af incestsager i Farsø kommune ”eksploderede” i slutningen af 1990’erne.

Endelig er der rejst spørgsmål om, hvorvidt uvildigt personale fra andre kommuner i visse tilfælde bør vurdere en kommunes anmeldelse om incest.

Der er efter min opfattelse ikke behov for at etablere sådanne særlige ordninger.

Det kan i den forbindelse oplyses, at der i de fleste politikredse er etableret ordninger, der sikrer, at en kommune mere uformelt kan kontakte politiet og forelægge en mistanke om mulige seksuelle overgreb, jf. herom afsnit 13 i Rigsadvokatmeddelelse 2/2003 om videoafhøring af børn i sædelighedssager, recovered memory mv.

Formålet med disse ordninger er, at kommunen og politiet på et tidligt tidspunkt kan drøfte, om der er grundlag for, at der indgives anmeldelse i sagen. Det kan medvirke til at sikre, at der er grundlag herfor, samtidig med, at man i de tilfælde, hvor en mistanke vurderes at være helt grundløs, kan undgå anmeldelse til politiet.”